

- Είκοσι πέντε φράγκα, άπαντᾷ εκείνος.
- Είκοσι πέντε! δὲν άποθνήσκω άκόμη τῆς πείνης.
- Καλά, περιμένω.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ :

- Λοιπόν, παιδί μου, όμολογεῖς ότι σὺ τὰ ἔκλεψες;
- Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.
- Πολὺ μικρὸς ἤρχισες όμως τὰ ἐγκλήματα.
- Τί νὰ κάμω, κύριε Πρόεδρε, ό πατέρας μου εἶνε άρρωστος καὶ πρέπει νὰ τὸν άντικαταστήσω... Ἐγὼ εἶμαι ό μεγαλείτερος.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ

ΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΝΑΣ ΙΩΑΝ. Χ. ΚΑΜΠΑΝΗ

Χύνω ἐν δάκρυ κ' ἐγὼ εἰς νωπὸν καὶ πολὺδακρυν τάφον
όπου κατέρρευσε χθές, μαρνανθὲν χαριτόδρυτον πλάσμα
καὶ τοῦ φιλότατου μου πᾶσα ἐλπίς καὶ χαρὰ κι' εὐτυχία·
όπου θερμὰ διεχύθησαν δάκρυα πόνου άμέτρου
καὶ συγγενῶν συνεστέναξαν τόσαι πληγεῖσαι καρδίαι.

Ἦν ἡ λαμπρὰ Ἀντωνίνα θνητὴ ἀδελφὴ τῶν Ἀγγέλων
πρότυπον κάλλους καὶ πλήρης ζωῆς καὶ μυρίων θελημάτων,
Ἑρατεινὴ Νηρηΐς, ροδινὴ καὶ τὸ κάλλιστον ρόδον,
εἰς τὸ άκμάζον τῆς ἑαρ άκόμη εὐδαίμων νεότης·
μ' ὅλα τὰ δῶρά τῆς εὐνους ἡ φύσις τὴν εἶχε κοσμήσει

Εἰς τὸ ὥραιον δ' ἐκεῖνο, τὸ πάγκαλον σῶμα, ἐνφύκει
ὥραιότητι ψυχῇ, εὐγενὴς καὶ καλλίστη καρδίᾳ,
πᾶς ἀρετὴ ζηλευτὴ καὶ τοῦ πνεύματος λάμψις καὶ χάρις,
ὄνειρον ἦτο γλυκύ, ἰδεῶδες καὶ ἐμπνευσὶς θεῖα
καὶ ὕψηλῃ, ποιητοῦ ἧ ἐνθέου τινὸς καλλιτέχνου.

Τρισευτυχὴς διεγέλα φαειρὰ ἡ γλυκεῖα ζωὴ τῆς
ἐν άμοιβαίᾳ λατρείᾳ πιστοῦ καὶ φιλοτάτου συντρόφου,
μέλι καὶ γάλα διέρρεον ὅλ' αἱ χρυσαὶ τῆς ἡμέραι
ὑπὸ τὸ θάλπος λαμπρᾶς εὐμαρείας καὶ θείας εὐδείας,
ἦτον άστὴρ τ' οὐρανοῦ χρυσαυγῆς καὶ χαρίεσσα Ἴρις.

Κ' εἶχεν αὐτὸν τὸν λαμπρὸν θησαυρὸν ό καλός μου ό φίλος,
ὄλην αὐτὴν τὴν σπανίαν τοῦ κόσμου αὐτοῦ εὐτυχίαν
κ' ἐκοιμᾶτο εἰς ρόδα, .. ἄλλὰ μοχθηρὸν πεπρωμένον
δαίμων ἀλάστωρ ἐφθόνισε τέλος τὴν τόσην χαρὰν του
κ' ἐξακοντίζει σκληρὸν κατ' αὐτῆς καὶ θανάσιμον βέλος

Ἦλθον κατόπιν πικραὶ ἀγωνίαι, φρικώδεις ἡμέραι
ἀπεμαράνθη τὸ ρόδον, ὥχριασε πλέον τὸ ἄστρον·
ὄλη ἡ λάμψις καὶ δρόσος τοῦ κάλλους ἐκείνου παρῆλθεν

καὶ διελύθη εἰς ὄνειρον ὅλ' ἡ μαγεία ἐκείνη
Οἴμοι, τίς τύχη Σ' ἀνέμενε μαύρη, λαμπρὰ Ἀντωνίνα!

Τώρα, τίς πλέον θνητός, τίς εὐθήης ποτὲ νὰ πιστεύσῃ
εἰς εὐτυχίαν τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ εἰς πλάνους ὄνειρους;
δάκρυα μόνον καὶ θλίψεις ό βίος μας ἔχει δι' ὅλους
καὶ ἂν ποτε θελκτικαὶ εὐτυχίας ἡμέραι γελῶσιν,
εἶναι ὄνειρου ἀπάτη καὶ πρόδρομος ἄλγους καὶ στόνων.

Ὅ,τι δ' εὐαίσθητον, πᾶν εὐγενές, ἀνθηρὸν καὶ ὥραιον
Ὅς φωτεινόν τι μετέωρον, λάμπει καὶ σβύνει ταχέως.
ὅπως τοὺς πρώτους ἡδίστους παλμούς τῆς σκιρτώσης καρδίας,
ὥς τρυφερώτατον ρόδον, μαραίνει κακὸν πεπρωμένον,
εἶναι ό κόσμος αὐτός, ἡ κοιλὰς εἶν' αὐτὴ τοῦ κλαυθμῶνος.
Ἐν Ἀργεὶ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1891

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΟ ΚΑΙ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Σ' τῆς νεότητος τ' ἀνθοστόλιστο λειβάδι καὶ δροσάτο
Χαριτωμένο λούλουδο κι' ἀπὸ δροσὰ γεμάτο
Σὲ μιὰ γωνοῦλα ἤσυχο καὶ ταπεινὸ ἀνθοῦσε
Κι' ἐκεῖ κρυμμένο τὸ φτωχὸ γλυκὰ μωροβολοῦσε

Μιὰ πεταλοῦδα τ' Ἀπριλιοῦ μιὰ χαραυγὴ πετάει
Καὶ τὴ δροσάτη του ψυχῇ ἀλύπητα ρουφάει!...
Σὲ λίγο ό ἥλιος φάνηκε, μὰ βρῆκε τὸ καυμένο.
Σὲ ἱτιᾶς κλαρὶ ἀκουμπιστό, χλωμὸ καὶ μαραμμένο.

Ε. Ι. Ε.

ΕΣΠΕΡΙΣ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ

Ἐὰν τὰ πάντα ἐν ἐμοὶ ἡ λήθη συγκαλύψῃ,
οὐδέποτε' ἐκ τῆς μνήμης μου δὲν θέλει ἐξαλείψῃ
ἐκείνην τὴν ἐσπέραν
καθ' ἣν σε εἶδον, φίλη μου, ἡλίου λαμπροτέραν
ἐκ τῶν κυμάτων τοῦ χοροῦ νὰ ἀναδύῃς ἄλλη
παρθένος τοῦ ὠκεανοῦ, περιβλεπτος ἐν κάλλει.

Ἀθήνησι τῇ 31 Ἰανουαρίου 1891

Ν. Θ. Α.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΤΡΕΝΙΑ

Ἄν σου δώσε ἡ ἀνοιξὶ τὴ χάρι τοῦ Ἀπρίλη,
Καὶ ὅτῃ γλυκεῖά σου τὴ ματιὰ τὴ λάμψι τῆς ἡ πούλιᾳ,
Τὸ γέλιο-τῆς ἡ χαραυγὴ ὅ τὰ δροσερά σου χεῖλη,
καὶ τὴν ἄχνην ἀσπίδα των, σ' τὴν ὄψι σου τὰ φούλια,
γιὰ νὰ σκαρπᾷς ὅθε διαβῆς οὐράνια εὐωδία,
ὅλα γιὰ μὲ εἶνε τίποτα, ὅσᾳ δὲ χτυπᾷ ἡ καρδιά....

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος
Ἰανουαρίῳ 1891